

N:o 27.

Ank. till Riksd. Kansli den 13 Maj 1871, kl. 2 e. m.

Memorial, med förslag till sammanjemkning af Kamrarnes skiljaktiga beslut vid behandling af Lag-Utskottets Utlåtande N:o 23, i anledning af Kongl. Maj:ts nådiga Proposition till Riksdagen med förslag till förordning angående fattigvården.

Jemlikt 63 § Riksdags-ordningen åligger det Lag-Utskottet att söka, så vidt möjligt är, sammanjemka de skiljaktiga beslut, Kamrarne fattat vid behandling af omförmälda utlåtande. Dessa beslut afse §§ 1 och 17 i förslaget.

Hvad beträffar § 1, så hade Utskottet, i öfverensstämmelse med Kongl. Maj:ts Proposition, föreslagit, att denna § skulle lyda sålunda: »Befinnes någon, i saknad af egna medel samt vård och underhåll af annan, vara så nödställd, att han lider brist på hvad han till lifvets »uppehållande oundgängligen behöfver; och är han minderårig eller till »följd af ålderdom, själs- eller kropps-sjukdom, vanförhet eller lyte »urståndsatt att genom arbete förvärfva hvad för behofvets afhjelpande »erfordras; då skall nödtorftig fattigvård honom lemnas.

»Med minderårig förstås i denna förordning den, som yngre är än »femton år.»

Detta förslag har blifvit godkänt af Andra Kammaren, hvaremot Första Kammaren ansett § böra erhålla följande lydelse:

»Nödtorftig fattigvård skall lemnas den, som är minderårig, ålder- »stigen, sinnes- eller kroppssjuk, vanför eller lytt, derest han, i följd »af oförmåga till arbete och i saknad af egna medel samt vård och

Bih. till Riksd. Prot. 1871. 7 Saml. 16 Häft.

»underhåll af annan, befinnes lida brist å hvad till lifvets uppehållande oundgängligen erfordras.

»Med minderårig förstås i denna förordning den, som är yngre än femton år.»

Skiljaktigheten emellan dessa båda beslut synes egentligen bestå deri, att, då Andra Kammaran ansett fattigvårdssamhälle böra vara skyldigt att lemna fattigvård åt minderårig, som är nödställd, äfven om han skulle vara i stånd att genom arbete förvärfva hvad som erfordras för lifvets uppehållande, har deremot Första Kammaran i afseende å minderårig, lika väl som i afseende å annan, hvilken samhället skall vara skyldigt att lemna fattigvård, gjort inträdandet af denna skyldighet beroende deraf, att den ifrågavarande personen, förutom det att han, i saknad af egna medel samt vård och underhåll af annan, befinnes lida brist på hvad till lifvets uppehållande oundgängligen erfordras, derjemte är oförmögen att genom arbete afhjelpa denna brist; — samt i öfrigt att Första Kammaran genom detta sednare stadgande om *oförmåga* att genom arbete afhjelpa iråkad nöd, hvilket bland orsakerna till behovet af fattigvård ansetts böra upptagas i *främsta rummet*, velat gifva en säkrare grund för bedömande i hvarje särskildt fall, huruvida skyldighet för samhället att lemna fattigvård är för handen, än den, som kunde hemtas från en bestämmelse, sådan som den af Andra Kammaran antagna.

Lag-Utskottet har ansett de olika meningarne kunna sammanjemkas, om, med bibehållande af Utskottets förslag i fråga om skyldighet för fattigvårdssamhälle att lemna understöd åt minderårig, de kvalifikationer, som erfordras för att andra personer skola vara föremål för obligatorisk fattigvård, funne sitt uttryck i lagen hufvudsakligen i enlighet med Första Kammarans beslut; och får Utskottet, som ansett det af Första Kammaran begagnade ordet »sinnessjuk» vara med officiellt språkbruk mera öfverensstämmande, än hvad Utskottet föreslagit såsom uttryck för begreppet, vördsamt hemställa,

att Kamrarne, med frånträdande af sina, i afseende å innehållet af § 1 i förevarande förslag fattade beslut, måtte antaga följande lydelse af nämnda §:

Befinnes minderårig eller den, som i följd af ålderdom, kropps- eller sinnessjukdom, vanförhet eller lyte är oförmögen att genom arbete förvärfva hvad till lifvets uppehållande oundgängligen erfordras, sakna egna medel samt underhåll och vård af annan; då skall nödtorftig fattigvård honom lemnas.

Med minderårig förstås i denna förordning den, som yngre är än femton år.

Vidkommande § 17, så har Andra Kammaren ansett sednare delen af mom. 1 om offentligt kungörande af fattigvårdsstyrelsens sammanträde äfvensom särskild underrättelse derom åt kyrkoherden i församlingen helt och hållet böra utgå, hvaremot Första Kammaren bifallit mom. 1 med den förändring allenast, att föreskriften om underrättelse åt kyrkoherden uteslutits, hvarigenom momentet skulle erhålla följande lydelse:

»Fattigvårdsstyrelse sammanträder å det ställe och på de tider, »styrelsen bestämmer, och dessutom så ofta ordföranden finner nödigt eller »då minst halfva antalet af styrelsens ledamöter derom gör framställning; »börande å landet underrättelse om blifvande sammanträde offentligen »kungöras, derest ej fråga är om ärende, som fordrar skyndsammare »handläggning, än att sådant kan medhinnas.»

Under antagande att, derest ofvannämnda föreskrift om särskild underrättelse åt kyrkoherden blefve utesluten, Andra Kammaren skulle kunna biträda det af Utskottet i enlighet med Kongl. Maj:ts Proposition föreslagna stadgandet om offentligt kungörande af fattigvårdsstyrelsens sammanträde, får Utskottet värdsamt hemställa,

att Andra Kammaren ville, med frångående af sitt beslut i afseende å § 17 mom. 1 uti det förevarande förslaget, förena sig med Första Kammaren i dess ofvannämnda beslut.

Stockholm den 13 Maj 1871.

På Utskottets vägnar:

ERIC SPARRE.
